

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobcu : **L.**, bytom v D., IČO: X., zastúpeného J., advokátom, so sídlom v T., proti žalovanému : **Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky**, so sídlom v Banskej Bystrici, Lazovná 63, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/226/18558-129630/2010/990526-r zo dňa 21. decembra 2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/19/2011-52 zo dňa 4. mája 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/19/2011-52 zo dňa 4. mája 2011 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. I/226/18558-129630/2010/990526-r zo dňa 21. decembra 2010 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume **132 €** a trov právneho zastúpenia v sume **392,73 €**, na účet jeho právneho zástupcu, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/226/18558-129630/2010/990526-r zo dňa 21. decembra 2010, ktorým zmenil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Dubnica nad Váhom č. 668/230/39667/10/Baş zo dňa 17. septembra 2010 tak, že znížil žalobcovi vyrubený rozdiel dane z príjmov fyzických osôb za rok 2008 na sumu 22 027,71 €. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal.

V odôvodnení rozsudku uviedol, že z administratívneho spisu zistil, že žalobca uzavrel so spoločnosťou S., v ktorej je jediným spoločníkom a konateľom, dňa 1. februára 2008 nájomnú zmluvu podľa § 663 Občianskeho zákonníka, ktorou dal do prenájmu priestory v Obci Č., súpisné č. X., zapísané na liste vlastníctva č. X. (podľa listu vlastníctva ide o rodinný dom), na dobu neurčitú, za nájomné 80 0000 Sk za mesiac. V bode 6. nájomnej zmluvy je uvedené, že náklady na materiál a práce spojené s opravami, rekonštrukciou znáša nájomca; v dodatku k zmluve zo dňa 1. mája 2008 sa zmluvné strany dohodli na zmene bodu 6. nájomnej zmluvy tak, že náklady znáša strana, ktorá ich vyvolala, ale na konci roka musia byť odsúhlasené, pričom náklady na technické zhodnotenie vykonané nájomcom sa prefakturujú na prenajímateľa, ak bude ochotný tieto náklady znášať. Krajský súd konštatoval, že žalobca napadol rozhodnutie správcu dane len v časti zvýšenia základu dane o sumu 112 665,89 € (3 394 173 Sk), ktorá podľa daňových orgánov predstavuje súhrn výdavkov nájomcu S. na opravy nehnuteľnosti nad rámec bežnej údržby, považujúc túto sumu za nepeňažný príjem žalobcu ako prenajímateľa nehnuteľnosti v zmysle § 17 ods. 23 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dani z príjmov“). Podľa názoru krajského súdu bol daňovými orgánmi dostatočne zistený skutkový stav a vyvodený správny právny záver. Mal za to, že nakoľko žalobca uzavrel s nájomcom zmluvu podľa ustanovenia § 663 Občianskeho zákonníka, čo je uvedené v jej názve, pričom v zmluve nie je uvedené, že niektoré práva a povinnosti budú upravené odchyľne od ustanovení Občianskeho zákonníka, je potrebné práva a povinnosti medzi účastníkmi nájomnej zmluvy vykladať v súlade s ustanoveniami §§ 664 až 669 Občianskeho zákonníka, na ktoré odkazuje aj ustanovenie § 17 ods. 23 zákona o dani z príjmov. Neakceptoval námietku žalobcu, že vzájomné práva a povinnosti účastníkov nájomnej zmluvy boli upravené dohodou odchyľne od Občianskeho zákonníka v zmysle ustanovenia § 2 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Krajský súd neprijal ani námietky žalobcu voči nesprávnej aplikácii §§ 664 až 669 Občianskeho zákonníka na daný prípad, keďže sa mala vec posudzovať podľa § 5 ods. 1 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov, a to z dôvodu, že neboli

prenajaté nebytové priestory, ale rodinný dom, ako to vyplýva aj z listu vlastníctva č. X. katastrálneho územia Č. a aj zo znaleckého posudku č. 110/2010. Súhlasil s názorom žalovaného, že žalobca ako prenajímateľ bol povinný prenechať prenajatú vec nájomcovi v stave spôsobilom na tento účel a v tomto stave ju na svoje náklady udržiavať a nájomca bol povinný oznámiť potrebu tých opráv, ktoré mal prenajímateľ vykonať. Mal za to, že ak nájomca platil nájomné a so súhlasom prenajímateľa uhradil náklady na opravu 112 665,89 € (3 394 173 Sk) za rok 2008 a nedošlo k zníženiu nájomného, tak vynaložené výdavky na opravy, ktoré mal vykonať prenajímateľ, boli nad rámec povinností nájomcu ustanovených v § 664 Občianskeho zákonníka. Podľa názoru krajského súdu povinnosť vykonať opravy mal prenajímateľ, a preto výdavky nájomcu na opravy sú nepeňažným príjmom prenajímateľa podľa § 17 ods. 23 zákona o dani z príjmov, na základe čoho považoval námietky žalobcu za nedôvodné. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil poukazom na § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) vychádzajúc z neúspechu žalobcu v konaní.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie navrhujúc, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného ako aj dodatočný platobný výmer správcu dane z dôvodu podľa § 250j ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p. zruší a vec vráti žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie a zároveň zaviazá žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi náhradu trov prvostupňového konania vo výške 380,18 € a odvolacieho konania vo výške 223,09 €, považujúc napadnutý rozsudok za nesprávny, založený na nesprávnom právnom posúdení, čím je daný dôvod odvolania v zmysle § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. Namietal, že súd prvého stupňa sa žiadnym spôsobom pri rozhodovaní a v odôvodnení napadnutého rozsudku nevysporiadal so skutočným obsahom a právnou podstatou žalobných námietok proti zákonnosti preskúmaného rozhodnutia žalovaného. Poukázal na to, že v žalobe už uviedol, že žalovaný nesprávne aplikoval na vec ustanovenia §§ 664 až 669 Občianskeho zákonníka, ktoré nesprávne vyložil vo vzťahu k posudzovanej veci. Ďalej poukázal na zjavnú nesprávnosť výkladu práva zo strany žalovaného, ktorý pri rozhodovaní v daňovom konaní vychádzal z predpokladu nemožnosti dohody medzi prenajímateľom a nájomcom o tom, že náklady na úpravu veci do stavu spôsobilého na dohovorené užívanie, na ktoré by bol podľa § 668 ods. 1 Občianskeho zákonníka povinný prenajímateľ, mohol vynaložiť aj nájomca. Poukázal aj na to, že ustanovenia §§ 664 až 669 Občianskeho zákonníka nie sú ustanoveniami kogentnej povahy a platia len v prípade neexistencie inej dohody medzi prenajímateľom a nájomcom, a to

s poukazom na § 2 ods. 3 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého si môžu účastníci občianskoprávnych vzťahov upraviť vzájomné práva a povinnosti dohodou odchylnou od zákona, ak to zákon výslovne nezakazuje a ak z povahy ustanovení zákona nevyplýva, že sa od neho nemožno odchyliť. Namietal, že týmito skutočnosťami sa súd prvého stupňa vôbec nezaoberal, a preto ani nemohol dospieť vo veci k správne právnemu záveru. Záver súdu prvého stupňa, že posudzovaná nájomná zmluva bola uzatvorená podľa § 663 Občianskeho zákonníka, keďže toto ustanovenie je uvedené v jej názve, a preto sa na ňu vzťahujú aj ustanovenia §§ 664 až 669 Občianskeho zákonníka, je podľa názoru žalobcu nesprávny a neúplný, pretože pre posúdenie každého právneho úkonu je rozhodujúci obsah dojednaní, a nie samotné pomenovanie. Poukázal na to, že uvedené konštatovanie súdu prvého stupňa nemá ani skutkové opodstatnenie v obsahu samotnej posudzovanej zmluvy, pretože z jej obsahu vyplýva, že účastníci si niektoré vzájomné práva a povinnosti dohodli odchylnou od ustanovení §§ 664 až 669 Občianskeho zákonníka, čo zákon v ustanovení na § 2 ods. 3 nezakazuje, ba výslovne pripúšťa. Zdôraznil, že z obsahu posudzovanej nájomnej zmluvy je zrejmé, že jej účastníci urobili dojednania odchylné od zákona, pričom podstatným je dojednanie obsiahnuté v bode 6. vete prvej nájomnej zmluvy. Namietal preto, že záver súdu prvého stupňa je v úplnom rozpore so skutočnosťami vyplývajúcimi z obsahu súdneho spisu, najmä zo samotnej nájomnej zmluvy, rovnako ako konštatovanie, že neboli prenajaté nebytové priestory ani priestory v budove, ale bol prenajatý rodinný dom. Poukázal na bod 1. nájomnej zmluvy, z ktorého vyplýva, že predmetom nájmu boli len priestory v budove (v dome), a nie budova ako celok, a že tieto priestory boli dané do nájmu ako doškoloňovacie stredisko. Vyslovil názor, že stavebnotechnický charakter budovy z hľadiska predpisov verejného práva nie je rozhodujúci pre posúdenie toho, čo bolo predmetom nájmu podľa nájomnej zmluvy a aký bol účel nájmu. Záver krajského súdu o tom, že predmetom nájmu bol rodinný dom, keďže takto je budova zapísaná na príslušnom liste vlastníctva, nie je podľa žalobcu správny, avšak zároveň nie je ani pre posúdenie veci právne významný, pretože na splnenie účelu nájmu (školiace účely) je plne postačujúci a vyhovujúci aj rodinný dom a priestory v ňom. Konštatoval, že predmetom nájmu boli priestory v budove, a nie budova ako celok, a podľa dohodnutého účelu nájmu išlo o prenájom týchto priestorov na iné účely ako na bývanie, a preto na tento právny vzťah bolo potrebné aplikovať na základe ustanovenia § 720 Občianskeho zákonníka ustanovenia osobitného právneho predpisu, ktorým je zákon č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov. Poukázal ďalej na to, že z § 5 ods. 1 zákona č. 116/1990 Zb. vyplýva dispozitívny charakter tejto právnej normy, čo znamená, že je výslovne zakotvená prípustnosť inej dohody medzi prenajímateľom

a nájomcom o úhrade nákladov na úpravu priestorov do stavu spôsobilého na dohodnutý účel nájmu. Zdôraznil, že podľa nájomnej zmluvy bolo výslovne dohodnuté, že náklady spojené s opravami a úpravami priestorov stavby na účel doškoloľovacieho strediska ako dojednaný účel nájmu podľa nájomnej zmluvy hradí nájomca, pričom takéto dojednanie nie je v rozpore ani s ustanoveniami §§ 664 až 669 Občianskeho zákonníka. V nadväznosti na to nemôže byť správny záver žalovaného, že povinnosť na vykonanie týchto opráv mal prenajímateľ (žalobca), a preto výdavky nájomcu na tieto opravy sú nepeňažným príjmom prenajímateľa podľa § 17 ods. 23 zákona o dani z príjmov, pretože pre takýto záver podľa názoru žalobcu niet opory v nájomnej zmluve ani v platnej právnej úprave, podľa ktorej je potrebné túto zmluvu posudzovať, a takýto záver je v úplnom rozpore s právne prípustným a platným dojednaním účastníkov nájomnej zmluvy, na ktoré boli daňové orgány povinné prihliadať, a keďže tak neurobili, ich rozhodnutia sú podľa názoru žalobcu nezákonné.

Žalovaný správny orgán v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť pridržiavajúc sa svojho vyjadrenia k žalobe.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu súc viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 vety prvej O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu je potrebné priznať úspech.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a vrátenia veci na ďalšie konanie, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Odvolací súd z predloženého spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, zistil, že Daňový úrad Dubnica nad Váhom vykonal u žalobcu ako daňového subjektu daňovú kontrolu, o výsledku ktorej vyhotovil protokol č. 668/320/36399/2010/Led zo dňa 9. augusta 2010, doručený žalobcovi dňa 16. septembra 2010, z ktorého vyplýva, že žalobca v daňovom priznaní k dani z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie 2008 priznal daň o 30 201,38 € menej ako zistil správca dane daňovou kontrolou. Dodatočným platobným výmerom č. 668/230/39667/10/Baš zo dňa 17. septembra 2010 Daňový úrad Dubnica nad Váhom podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov (ďalej len „zákon o správe daní a poplatkov“) vyrubil žalobcovi rozdiel dane z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie 2008 v sume 30 201,38 €. Proti tomuto rozhodnutiu správcu dane sa žalobca odvolal. Žalovaný preskúmaným rozhodnutím zmenil prvostupňové rozhodnutie správcu dane tak, že vyrubený rozdiel dane znížil zo sumy 30 201,38 € na sumu 22 027,71 €. Žalobou podanou na Krajský súd v Trenčíne sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti uvedeného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu považujúc ho za nezákonné v časti, v ktorej žalovaný nevyhovел odvolacím námietkam žalobcu proti správnosti rozhodnutia Daňového úradu Dubnica nad Váhom, ktorý zvýšil základ dane o sumu 112 665,90 € (3 394 173 Sk) predstavujúcu súhrn výdavkov vynaložených nájomcom (S.) na opravy nehnuteľnosti nad rámec bežnej údržby, považujúc túto sumu za nepeňažný príjem žalobcu ako prenajímateľa nehnuteľnosti v zmysle § 17 ods. 23 zákona o dani z príjmov.

Pokiaľ ide o odvolací dôvod uvádzaný žalobcom podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p., že „rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci“, Najvyšší súd Slovenskej republiky k tomu predovšetkým všeobecne poznamenáva, že nesprávnym právnym posúdením právnej otázky môže byť omyl súdu pri aplikácii právnej normy na zistený skutkový stav, pritom o mylnú aplikáciu právnej normy ide vtedy, keď súd na zistený skutkový stav použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo inú právnu normu (iné konkrétne pravidlo) inak správne použitého právneho predpisu, než ktorú mal za daného skutkového stavu správne použiť, alebo aplikoval správny právny predpis (správnu právnu normu), ale dopustil sa nesprávnosti pri výklade.

Právnou otázkou, ktorá mala byť podľa názoru žalobcu v konaní pred krajským súdom posúdená nesprávne, je otázka, či mal žalobca ako prenajímateľ povinnosť na vykonanie

opráv, a teda či výdavky nájomcu na tieto opravy sú nepeňažným príjmom prenajímateľa podľa § 17 ods. 23 zákona o dani z príjmov.

Zákonodarca v právnej norme § 17 zákona o dani z príjmov zakotvil všeobecné ustanovenia o zisťovaní základu dane.

Podľa § 17 ods. 22 zákona o dani z príjmov v znení platnom v rozhodnom období súčasťou základu dane je aj nepeňažný príjem prenajímateľa, ktorý je vlastníkom prenajatej veci, a to vo výške výdavkov vynaložených nájomcom, po predchádzajúcom písomnom súhlase prenajímateľa, na technické zhodnotenie tejto veci nad rámec povinností dohodnutých v nájomnej zmluve a neuhradených prenajímateľom, a to v zdaňovacom období, v ktorom

a) bolo technické zhodnotenie uvedené do užívania, ak o hodnotu technického zhodnotenia vlastníkom zvýšil vstupnú (zostatkovú) cenu tohto majetku,

b) došlo k skončeniu nájmu; nepeňažný príjem sa určí vo výške zostatkovej ceny, ktorú by malo technické zhodnotenie pri použití rovnomerného odpisovania (§ 27).

Podľa § 17 ods. 23 zákona o dani z príjmov v znení platnom v rozhodnom období nepeňažným príjmom prenajímateľa sú aj výdavky vynaložené nájomcom na opravy prenajatého hmotného majetku zahrnuté do daňových výdavkov nájomcu nad rámec povinností nájomcu dohodnutých v nájomnej zmluve. 80)

V poznámke pod čiarou k bodu 80) je uvedené : Napríklad § 664 až 669 Občianskeho zákonníka.

Podľa § 664 Občianskeho zákonníka prenajímateľ je povinný prenechať prenajatú vec nájomcovi v stave spôsobilom na dohodnuté užívanie, alebo ak sa spôsob užívania nedohodol, obvyklé užívanie, a v tomto stave ju na svoje náklady udržiavať.

Citované ustanovenie § 664 Občianskeho zákonníka nemá kogentnú povahu, a preto nie je vylúčené, aby zmluvné strany v nájomnej zmluve uvedené povinnosti upravili inak. Dohoda, podľa ktorej nájomca bude znášať všetky náklady na údržbu prenajatej veci, pričom tieto povinnosti nebude mať prenajímateľ, nie je vylúčená.

Z predloženej nájomnej zmluvy uzatvorenej dňa 1. februára 2008 vyplynulo, že zmluvné strany sa v bode 6. dohodli, že „náklady na nákup materiálu a náklady na práce spojené s opravami, úpravami stavby na účel doškoloňovacieho strediska a prípadná

rekonštrukcia nehnuteľnosti sa bude realizovať na náklady nájomcu“, a z jej dodatku č. 1 podpísaného dňa 1. mája 2008 vyplynulo, že zmluvné strany sa následne z dôvodu väčšieho rozsahu investícií na prenajatej nehnuteľnosti dohodli na zmene citovaného článku tak, že „náklady na opravy a rekonštrukciu nehnuteľnosti znáša tá strana, ktorá ich vyvolala, avšak po ukončení kalendárneho roka musia byť tieto náklady vzájomne odsúhlasené. V prípade, že prenajímateľ je ochotný znášať náklady na technické zhodnotenie vykonané nájomcom, prefakturuje nájomca tieto náklady po ukončení kalendárneho roka na prenajímateľa. Odsúhlasené náklady na technické zhodnotenie môže odpisovať tá strana, ktorá ich znášala“.

Z uvedeného je nesporné, že nájomca sa v zmluve zaviazal na úhradu nákladov spojených s opravami, úpravami stavby na účel doškoľovacieho strediska, a následne na úhradu nákladov na opravy a rekonštrukciu nehnuteľnosti, pokiaľ ich vyvolal, z čoho je zrejmé, že v posudzovanom prípade nešlo o také nájomcom vynaložené výdavky, ktoré by boli nad rámec povinností nájomcu dohodnutých v nájomnej zmluve. Zmluvné strany si v nájomnej zmluve upravili vzájomné povinnosti inak, ako to je obsiahnuté v zákonnej úprave § 664 Občianskeho zákonníka, a z tejto dohody je potrebné podľa názoru najvyššieho súdu vychádzať. Najvyšší súd zhodne s názorom žalobcu preto nepovažuje za správny záver žalovaného správneho orgánu, že povinnosť vykonať tieto opravy mal prenajímateľ, neberúc pritom do úvahy zmluvné dojednanie účastníkov nájomného vzťahu.

Nad rámec vyššie uvedeného však nedá najvyššiemu súdu neuviesť, že skutočnosť, že osoba prenajímateľa bola totožná s osobou konateľa spoločnosti, ktorá si prenajíma za takýchto okolností priestory s akútnou nutnosťou vykonania dodatočných stavebných úprav (resp. opráv), je opodstatneným zdrojom pochybností o racionálnosti takéhoto nájomného vzťahu.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že predmetná vec sa mala posudzovať podľa zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov, odvolací súd túto vyhodnotil ako nedôvodnú, upriamujúc pozornosť na ustanovenie § 1 tohto zákona, podľa ktorého sa tento zákon vzťahuje a) na nebytové priestory, ktorými sú miestnosti alebo súbory miestností, ktoré podľa rozhodnutia stavebného úradu sú určené na iné účely ako na bývanie; nebytovými priestormi nie sú príslušenstvo bytu ani spoločné priestory domu; b) na byty, pri ktorých bol udelený súhlas na ich užívanie na nebytové účely.

V súvislosti s aplikáciou ustanovenia § 17 ods. 23 zákona o dani z príjmov správcom dane považuje odvolací za potrebné poukázať na to, že podľa tohto ustanovenia nepeňažným

príjmom prenajímateľa sú aj výdavky vynaložené nájomcom na **opravy** prenajatého hmotného majetku. Správny orgán vyslovil záver, že v prejednávanej veci boli vykonané opravy prenajatých priestorov nad rámec ich bežnej údržby, teda nešlo o drobné opravy, avšak sa dôkladne nezaoberal a nezdôvodnil, a to pri posúdení rozsahu a charakteru vykonaných stavebných prác, ako aj finančného rozsahu, či posudzované vykonané stavebné práce majú vôbec charakter opravy, v ktorom rozsahu je preskúmané rozhodnutie správneho orgánu podľa názoru najvyššieho súdu nepreskúmateľné. Samotný pojem „oprava“ nie je v zákone o dani z príjmov ani v žiadnom inom daňovom zákone definovaný. Za tejto situácie je podľa názoru najvyššieho súdu namieste vychádzať pre daňové účely z definície pojmu oprava podľa účtovných predpisov. Všeobecne pod opravou možno chápať odstránenie čiastočného fyzického opotrebenia alebo poškodenia, pokiaľ však nevedlo k technickému zhodnoteniu (§ 29 zákona o dani z príjmov).

Zákonodarca v právnej norme § 2 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení platnom v rozhodnom čase (ďalej len „zákon o správe daní“) ustanovuje základné zásady daňového konania.

Podľa ods. 1 citovaného ustanovenia v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní.

Podľa ods. 6 citovaného ustanovenia pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane.

Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu odvolacích a žalobných dôvodov dospel k záveru, že správca dane v danom prípade nepostupoval v intenciách citovaných právnych noriem, keď vec nesprávne právne posúdil neriadiac sa dôsledne zásadou zákonnosti neberúc do úvahy obsah zmluvného dojednania, a uvedeným skutočnostiam nevenoval dostatočnú pozornosť ani žalovaný správny orgán, z ktorých dôvodov neboli splnené zákonné podmienky pre zamietnutie žaloby súdom prvého stupňa, a preto odvolací súd v súlade s ustanovením § 250ja ods. 3 vetou prvou O.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie žalovaného správneho orgánu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodoval podľa § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1, 2 a v spojení s § 250k ods. 1 vety prvej O.s.p. a priznal úspešnému žalobcovi náhradu trov konania, odvolacieho i prvostupňového, v celkovej sume 656,73 €, pozostávajúce zo súdneho poplatku zo žaloby a odvolania, t. j. dvakrát po 66 € a z trov právneho zastúpenia v sume 392,73 € za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, vypracovanie žaloby a vypracovanie odvolania) po 123,50 € podľa § 11 ods. 4 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“) a režijného paušálu trikrát po 7,41 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.). Nakoľko právny zástupca žalobcu nepreukázal, že je platiteľom dane z pridanej hodnoty, odvolací súd mu uplatnené zvýšenie odmeny o daň z pridanej hodnoty nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 24. mája 2012

JUDr. Jaroslava Fúrová, v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská